

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 6 - abril de 2007

QUÈ SE N'HA FET, DE L'AJUDA A L'ESGLÉSIA?

En les circumstàncies actuals, després de tants anys de viure i experimentar la bonesa de l'Ajuda a l'Església, ens trobem amb la seva desaparició de fet, amb la conculcació dels seus principis i amb la dilució d'un sistema econòmic i pastoral que havia estat vigent en el nostre Bisbat i hi havia prestat un inestimable servei.

Definició de l'Ajuda a l'Església:

"L'Ajuda a l'Església (L'A.E.) és un instrument perquè l'economia de la nostra Església de Solsona sigui pastoral i estigui al servei de la pastoral. La doctrina que inspira aquesta afirmació se centra en la definició de l'Església com una família de fills de Déu, dintre de la qual hi ha d'haver una veritable comunió de béns. Ja els primers seguidors de Jesús vivien la comunió en la fracció del pa (Ac.2,42) i també en la possessió i donació dels béns (2Cor.8,13-15). Aquesta comunió no és solament en l'ordre de les idees i dels conceptes, sinó que és la comunió de persones concretes. Suposa, per tant, unes actituds bàsiques de llibertat, participació i disponibilitat i uns gestos eloqüents i expressius d'intercanvi afectiu i efectiu."

En el moment present l'economia del bisbat ha deixat de ser pastoral i al servei de la pastoral i s'ha convertit en un instrument de "fer diners" al servei de l'exercici del poder i amb uns mètodes neoliberals contraris a l'esperit de l'Evangelí.

Finalitat de l'A.E.:

"Contribuir, a través de la gestió econòmica, perquè l'Església pugui ser signe del Regne de Déu, complint la missió rebuda per Jesús."

En l'actualitat, ni en la forma ni en el fons, l'economia del bisbat de Solsona és signe del Regne de Déu; i en ocasions provoca escàndols.

Una Església de més comunió:

"Compartint de manera que a ningú li en falti ni a ningú li en sobri, tant en els diferents organismes i nivells d'administració, com a nivell de les persones.

Procurant: que tots els organismes pastorals disposin de medis semblants davant de necessitats semblants; que totes les persones que, per vocació, presten serveis dins

l'Església, siguin assistits econòmicament, tenint en compte llurs necessitats, perquè puguin oferir gratuïtament allò que han rebut com un do de Déu, ja que no es pot vendre la fe ni cobrar l'amor. Establint, per tal d'aconseguir-ho, uns canals de comunicació de béns entre els diferents nivells diocesans."

Actualment la comunicació de béns s'ha eliminat, deixant un corrent unidireccional de baix cap a dalt, anomenat "cotització" i primant la possessió de béns en detriment de la comunió.

Una Església de més participació:

"En el coneixement de la realitat econòmica de l'Església, oferint a tots els nivells comptes clars, el màxim d'intel·ligibles i transparents, acompanyats d'una memòria sempre que calgui sobre la liquidació del pressupost.

En la gestió, deixant l'administració dels diferents fons en mans de seglars competents, controlats pels consells d'economia que macaran les línies a seguir i potenciant les juntes arxiprestals

En el sosteniment solidari de les necessitats de l'Església. Per això demana a tothom: Interès per les informacions econòmiques, sol·licitant els aclariments que calguin. Participació personal en les juntes arxiprestals i consells d'economia. Una aportació econòmica responsable, periòdica i preferentment anònima."

Tot això s'ha anat en orris. Les decisions es prenen de manera arbitrària per dues persones, deixant els organismes que obliga el CDC en meres tapadores. No donen a conèixer els comptes complets del bisbat i anul·len la participació corresponsable dels agents de pastoral, capellans i laics.

Una Església més lliure:

"Que la seva única riquesa sigui la fe i l'amor. Que aquesta



riquesa l'ofereixi a tothom gratuïtament (sense aranzels ni estipendis). Que només serveixi Déu i els germans, sense l'esclavatge del diner i del poder. Que camini sense pauses cap a l'autofinançament, depenent únicament de les aportacions lliures i responsables dels qui la formen i de la bona administració d'aquestes aportacions.”

Actualment s'està creant una església de por, sense la llibertat de fills de Déu. La gratuïtat es considera cosa superada. Es tornen a cobrar estipendis i aranzels i confiant solament en els diners, instrument del poder.

Una Església més pobre:

“No buscant l'enriquiment. No tenint com a objectiu garantir la pròpia seguretat sinó proporcionar els medis necessaris a la pastoral i al servei al pobres. Revisant constantment les seves fons d'ingrés perquè també siguin pastorals, és a dir, siguin un testimoni i mai un antisigne.”

Avui es busca els diners per damunt de tot, encara que els mètodes siguin l'especulació, l'extorsió i la mentida. L'ostentació és antievangèlica.



Falta de solidaritat i de confiança

El més greu de la deriva experimentada pel sistema d'Ajuda a l'Església és la divisió i antagonisme que ha originat entre la cúpula i la base, entre els interessos econòmics del bisbat com a tal i els de les parròquies i arxiprestats. Mentre el bisbat va al seu aire, a base de fets consumats, sense comunicar els seus plans i projectes, percep un 45% dels ingressos de les parròquies i porta un control estricte de les seves operacions; per altra banda, es desentén cada vegada més de les necessitats i interessos de les parròquies, que es compromet a subvenir només en casos particulars.

Una manera de procedir que no representa tampoc cap novetat, ja que respon a la política adoptada en altres sectors de la vida i de la pastoral de l'Església.

Tanmateix no ha deixat de sorprendre una comunitat diocesana acostumada a compartir-ho tot, en un clima familiar, i no sembla la millor manera d'enfrontar els temps difícils que, també en l'aspecte econòmic, se'ns acosten.

Les celebracions penitencials, altra vegada

Amb la celebració de la Quaresma i la Pasqua, les celebracions penitencials estan provocant les angúnies dels pobres rectors davant les invectives, cada cop més contundents dels bisbes més constitucionals.

«Amb tota la meua autoritat i amb la major fermesa de què sóc capaç -escrivia l'arquebisbe de Pamplona, Fernando Sebastián-, demano als sacerdots que segueixen impartint aquestes falses absolucions generals que desisteixin definitivament d'aquesta pràctica abusiva, greument il·lícita i perjudicial...»

I quines alternatives ofereixen? Cap: la celebració personal és l'única alternativa possible. Doncs, la misericòrdia divina ho té ben difícil. El mateix bisbe de Vic reconeix que alguns es demanaran si “això de la confessió encara es fa avui dia”, perquè fa temps que molts no veuen ningú confessar-se. (I el més trist -això ho diem nosaltres- és que, junt amb la pràctica del sagrament, es va perdre el sentit del pecat i del penediment davant Déu). Ens preguntem: qui posa més entrebancs a la

misericòrdia divina: el pobre rector que fa celebracions generals perquè creu que és l'únic mitjà de què són capaços els seus feligresos -com afirma el bisbe Romà- o bé la jerarquia que obliga tant la misericòrdia divina com el penitent a ajustar-se a camins moralment inviables?

No sabem fins a quin punt arriba la necessitat intrínseca de la confessió “íntegra i sincera dels pecats”. Això ho han de dir els teòlegs, si la jerarquia els ho permet. Però el cert és que la disciplina sacramental podria ser molt diferent de l'actual. I el que és més cert encara és que les riqueses de la confessió individual no les farem descobrir amb imposicions, sinó presentant-la com allò que realment és, pura oferta de la misericòrdia divina. Diu el bisbe Romà que la pràctica obligatòria de la confessió individual ha produït grans fruits de santedat a través de la història. No en dubtem pas. Però no diu res dels munt de patiment, angoixes i neurosis, que havien convertit el confessionari en una txeca i de les quals a l'Església no se li ha acudit mai demanar perdó.

RECOMANEM...

UN LLIBRE

Pel camí d'una llarga amistat, per Josep Codina Farrés. Edit. Claret (10 Euros). Un llibre molt apropiat per a regalar per la Primera Comunió, que conté l'essència de la vida cristiana i que pot acompanyar perfectament l'Infant en el seu creixement, però que demana la guia i acompanyament dels pares o del catequista.